

ΥΓΙΕΙΝΗ ΑΝΕΥ ΦΑΡΜΑΚΩΝ

ΥΠΟ REDDIE MALLETT

ΠΟΙΑ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Δὲν εἶναι ἀληθῶς παράξενον ἡ πεπολιτισμένη ἀνθρωπότης νὰ ὑπόκειται εἰς τόσας ἀσθενείας ; Μὲ τὰς γνώσεις τὰς ὁποίας καυχώμεθα ὅτι κατέχομεν καὶ μὲ τὴν πείρα μας θὰ ἔπρεπε νὰ εἴμεθα τὰ ὑγιέστερα τῶν ἐκ τῆς γῆς ὄντων. Εἴμεθα ὅμως ; Ἐπὶ χιλιάδας ἔτων ἡ Ἱατρικὴ καὶ ὁ Κομπογιαντισμὸς ἰσχυρίζοντο ὅτι θεραπεύουσι τὰς διαφόρους σωματικὰς νόσους καὶ τὸ ἰσχυρίζονται ἀκόμη καὶ σήμερον. Εἰς ποίαν ὁμως κατάστασιν εὐρισκόμεθα ; Χάλκινοι πλάκας λατρειῶν καὶ κόκκινοι φανοὶ φαρμακείων εὐρίσκονται εἰς κάθε γωνίαν. Αἱ νοσοκόμοι μὲ τὰς στολάς των διαρκῶς πληθύνονται ὑπενθυμίζουσαι εἰς ἡμᾶς διαρκῶς τὴν παρακμὴν μας. Κλινικαί, σανατόρια, νοσοκομεῖα καὶ ἀστυλὰ ἀνεγείρονται διαρκῶς καὶ ὁμως ἡ ἀσθένεια ἔρπει πάντοτε πρὸ τῶν ποδῶν μας. Κυρία τῆς καταστάσεως δὲν εἶναι ἡ ὑγεία ἀλλ' ἡ ἀσθένεια.

Γνωρίζετε, ἀρὰ γε, ὅτι ἐπὶ τριῶν βρεφῶν τὸ ἓν δὲν κατορθώνει νὰ συμπληρώσῃ ζωὴν ἔτους, καὶ ὅτι περίπου 50 % τῶν βρεφῶν τὰ ὁποῖα βλέπουν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰς τὸν ὑπερπολιτισμένον τοῦτον τόπον 1) ῥίπτονται εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς προσβεβλημένα ἀπὸ καρδιακὰς παθήσεις, ἐνῶ ἑκατομῦρια ὀλόκληρα τῆς νέας γενεᾶς ὑποφέρουσι, κατὰ τὴν ἐπίσημον ἔκθεσιν, ἀπὸ «μῖαν ἀκαθόριστον κατάστασιν κακῆς θρέψεως» καί, διὰ τὰ ὀμυλῆσα σαφέστερον, φθίνουσι διὰ τὴν ἀποθάνουσιν ἀκαίρως ἢ καταστῶσιν ἀχρηστοὶ γονεῖς πάντως, διὰ τὰ καταστῶσιν ἐμπόδιον εἰς τὴν πρόοδον τῆς χώρας των, κυρίως ἔνεκεν ἀκαταλλήλου θρέψεως καὶ ἀσφαλῶς ἔνεκεν τῆς ἀγνοίας ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τὰ διέθρεψαν ;

Γνωρίζετε ὅτι μία ἐπὶ ἑπτὰ γυναικῶν καὶ εἰς ἐπὶ ἑνδεκά ἀνδρῶν εἶναι θύματα τοῦ καρκίνου ; ὅτι εἰς τὸν βωμὸν τῆς φθίσεως προσφέρονται ἑτησίως 50 χιλιάδες θύματα, ὅτι ἡ καταπληκτικὴ αἰθῆσις τῶν κρουσμάτων ἐπιληψίας θέτει τὴν κυβέρνησίν μας πρὸ σοβαρωτάτου προβλήματος καὶ ὅτι ὁ μέσος ὄρος τῆς ζωῆς τοῦ πεπολιτισμένου ἀνθρώπου εἶναι 50 ἔτη ἐνῶ ἔπρεπε νὰ εἶναι τοῦλάχιστον 100 ;

Ἐξετάζοντες ἀπ' ἑτέρου τὸ ζωικὸν βασίλειον παρατηροῦμεν ὅτι τὰ ἀγρία ζῶα ἢ καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ κατοικίδια, δταν ἀφίονται εἰς τὴν φυσικὴν των κατάστασιν, οὐδέμιαν ἢ ἐλαχίστην ἀνάγκην ἔχουν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ ζήτημα τῆς ὑγείας ; Ἄλλως πῶς θὰ ἠδύναμεθα νὰ ε' ἀνεχθῶμεν ἐὰν βόες, ἵπποι, κύνες καὶ λοιπὰ ἦσαν τόσον φιλάσθενοι καὶ καχεκτικοὶ ὅσον ἡμεῖς ;

Ἐνδ' ἀπερόμεθα τὰ μέγιστα διὰ τὴν ποιότητα τοῦ κρέατος τὸ ὁποῖον τρώγομεν. Ὅριζομεν εἰδικούς ἐλεγκτάς, οἱ ὁποῖοι ὑποτίθεται ὅτι φροντίζουν χάριν ἡμῶν, νὰ εἶναι τὸ κρέας νωπὸν. Ποίαν ὁμως φροντίδα λαμβάνομεν διὰ τὴν ποιότητα τοῦ ἰδικοῦ μας κρέατος ; Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐπεκράτει συνήθεια νὰ προσφέρηται εἰς τὴν ἀγορὰν τὸ κρέας τοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου. Ποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ παραμείνῃ πλησίον τοῦ θύματος κατὰ τὴν ὥραν τῆς σφαγῆς καὶ τοῦ τεμαχισμοῦ ; Τόση εἶναι ἡ δοσοσμία τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Οἱ χειροῦργοι καὶ οἱ ἐνεργοῦντες νεκροψίας δύνανται νὰ βεβαιώσουν ἐὰν τοῦτο εἶναι ἡ μικρὰ ἀλήθεια ἡ ὄχι.—Καὶ λέγομεν αὐτὰ διὰ τὸν ἀνθρώπον, τὸν ὁποῖον δεχόμεθα ὡς ὁμοίωμα τοῦ θεοῦ !

Ποία ἡ κυρία αἰτία τῆς τοιαύτης ἐξαπλώσεως τῆς ἀσθε-

νείας ; Δὲν διστάζω νὰ τὸ εἶπω, εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον τρεφόμεθα, εἶναι ἡ κακὴ συνήθεια τὴν ὁποίαν ἔχομεν νὰ τρώγομεν καὶ γὰ πίνωμεν συγχρόνως καὶ νὰ ἀνακατεῦομεν ἀνευ διακρίσεως ἐντὸς τοῦ στομάχου μας διάφορα εἶδη τροφῶν.—Τελευταίως ἐντὸς αἰθουσαμάξης ἐμέτρησης κατὰ τὸ γέφυμα **δεκατέσσαρα διάφορα εἶδη φαγητῶν καὶ ποτῶν** καὶ πολλοὶ ἐθεώρουν τὸ γέφυμα ἐκεῖνο ὡς λιτὸν !—Μεταξὺ τῶν ὑγρῶν συγκαταλέγοντο νιοματοσόουπα, οἶνος καὶ καφῆς καὶ μεταξὺ τῶν ἀναμίκτων ὑπῆρχον ἰχθεῖς πνιγμένοι ἐντὸς σάλτσας, ἀρνὶ θαμμένο ὑπὸ πυκνὸν ὄγκον ζωμοῦ καὶ τοῦρτα μὲ μῆλα αὐλακωμένη ἀπὸ ἀρθρον γλυκεῖαν κρέμαν. Εἰς αὐτὰ προσετίθετο τυρὸς, σῆλινον, βούτυρον καὶ μπισκότα. Θεωρῶ περιττὸν νὰ εἶπω ὅτι ὑπῆρχεν ἐπίσης ἀρθρονία βραστῶν λαχανικῶν, τὰ ὁποῖα κατηναλίσκοντο ἀπλήστως, ἀσφαλῶς διὰ τὰ συμπληρώσσει τὴν ζύμωσιν καὶ νὰ δυναμώσσει τὴν πρὸς δηλητηρίασιν τοῦ αἵματος τάσιν τοῦ ὄλου γέυματος.

Εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθεθε ὅτι ὁ ἀνθρώπινος στόμαχος εἶναι προωρισμένος νὰ δέχηται καὶ νὰ χωνεύῃ τὰ τόσα αὐτὰ μίγματα ; Ἄφου τρεφώμεν μὲ ἀκαθαρσίας δίδομεν τὰ ὑπολείμματα αὐτῶν εἰς τοὺς χοίρους, ἀλλὰ μόνον τὰ ὑπολείμματα. Οὐδέποτε θὰ ἐσκεπτόμεθα νὰ τὰς χρησιμοποήσωμεν ὡς κυρίαν τροφήν καὶ διὰ τοὺς χοίρους ἀκόμη διότι γνωρίζομεν ὅτι τὸ κρέας τοῦ εἰς τὸ χοιροστάσιον τρεφομένου χοίρου εἶναι καλλίτερον τοῦ τρεφομένου μὲ ἀκαθαρσίας. Καὶ ὁμως ἑκατομῦρια ἀνθρώπων ἐξακολουθοῦσι νὰ ὑποβάλλωσι τὸν στόμαχόν των εἰς τὸ μαρτύριον αὐτῷ, φανταζόμενοι ὅτι τρέφουσι τὸ κοῦφάρι των. Καὶ ἀπὸ τοῦ λίχνου μέχρι τὸν τάφου ἐπαναλαμβάνεται διαρκῶς ἡ παλαιὰ αὐτῆ ἱστορία τῆς κακομεταχειρίσεως τῆς ἀνθρωπίνης μηχανῆς, μέχρις οὗτο ὁ θάνατος ἔλθῃ ὡς πραγματικὴ ἀνακούφισις τοῦ πλείστου τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐχομεν ἀνάγκην ἱεραποστόλων πολὺ περισσότερον διὰ τὸ σῶμά μας παρὰ διὰ τὴν ψυχὴν μας. Τὸ παιδίον γεννᾶται γενικῶς χωρὶς νὰ ἔχη οὔτε τοῦ ζῶου τὸ ἐνστικτὸν διὰ νὰ τραφῇ. Τὸ ποσοστὸν δὲ τῆς βρεφικῆς θνησιμότητος εἶναι μία τρομερὰ κατηγορία ἐναντίον τῶν μητέρων, τῶν τροφῶν καὶ συχνὰ τῶν λατρῶν 2), ἐνῶ ἡ θνησιμότης τῶν ἐφήβων ἀποτελεῖ ἐπονεῖδιοντο ἐξομολόγητον ἀγνοίας καὶ ἀδιαφορίας πρὸς τὸ σῶμά μας. Ἐν τούτοις μὲ ὀλίγην λογικὴν καὶ ὀλίγην καλὴν θέλησιν θὰ ἦτο δυνατόν ν' αὐξήσωμεν μὲ ταχύτητα τὴν ἐθνικὴν μας ρώμην.

Ὀλίγα γενεαὶ λελογισμένων διατροφῶν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν παραγωγὴν μιᾶς ἀνωτέρας φυλῆς, ὅποτε καὶ ὁ καρκίνος καὶ ἡ φυματίωσις καὶ αἱ διάφοροι θανατηφόροι νόσοι θὰ εἶχον ἠττηθῇ. Ἐν εἶναι βέβαιον, τὸ ὅτι ἐὰν δὲν θελήσωμεν νὰ μεταβάλλωμεν τὸν τρόπον τῆς θρέψεώς μας οὐδεὶς βουλήσει, θ' ἀναγκασθῶμεν κάποτε νὰ τὸν μεταβάλλωμεν διὰ τῆς βίας, ἄλλως ἔτερός τις λαὸς ἰσχυρότερος ἡμῶν, ἀφου μᾶς ἐξολοθρεύσῃ,

2) — Ὡς π. χ. εἰς τὴν χρῆσιν κλυσμάτων καὶ καθαρτικῶν—Ἰδίως εἰς τὰ βρέφη—κατὰ τῆς δυσκοιλιότητος ἢ τὴν χρῆσιν κάθε σκευασίας ἐχοσῆσι ὡς βῆσιν τὸν ὑδράργυρον, διὰ τὴν θεραπείαν τῆς βρεφικῆς φλογώσεως. Τοιαῦτα πράξεις ἔπρεπε νὰ θεωρῶνται ἐγκληματικά, ἐφ' ὅσον γνωρίζομεν ὅτι ὁ μὲν χυμὸς τοῦ δαμασκηνίου ἢ τῆς σταφίδος θεραπεύει τὴν πλέον ἐπίμονον δυσκοιλιότητα, ὁ δὲ ὀπὸς τοῦ λεμονιοῦ ἀνακουφίζει τὴν φλόγωσιν ὡς διὰ μαγείας. Πόσων χαριτωμένων μικρῶν ὑπάρξενον τὸ νῆμα τῆς ζωῆς προφῶρος ἔχει κοπῆ ἀπὸ τὴν ἀμαθῆ καὶ χυδαίαν συνήθειαν τῶν καθαρτικῶν ἐκ μέρους ἐκείνων τοὺς ὁποῖους καλοῦμεν διὰ τὰ σώσουν τὰ μικρά μας !

1) Σμυ. Μετ.—Ἐννοεῖ τὴν Ἀγγλίαν.

θά λέγη περί ἡμῶν : "Ετρωγον διαρκῶς τὰ φαγητά των ἀφοῦ τὰ μετέβαλλον πρῶτον εἰς λάσπην καὶ ἐξηντήθησαν.

Ποῦ ὁμως θὰ εὕρωμεν τὴν θεραπείαν τοῦ κακοῦ τούτου ; Ὅχι βεβαίως εἰς τὰ φάρμακα τὰ ὁποῖα, ὑποβληθέντα εἰς μακρὰν ἤδη δοκιμασίαν, ἀσφαλῶς ἀπέτυχαν. Θὰ ἀποτυγχάνουν δὲ πάντοτε διὰ πολλοὺς λόγους. Διὰ ν' ἀναφέρωμεν μόνον ἓνα θὰ εἰπῶμεν ὅτι τὰ φάρμακα δὲν δύνανται νὰ προσαρμοσθῶσιν εἰς τὰς διακυμάνσεις τῆς ἀσθενείας. Ἡ πρωϊνὴ δόσις, εἰάν εἶναι ἀνάλογος μὲ τὴν ἀνωμαλίαν τὴν ὁποίαν προορίζεται νὰ θεραπεύσῃ, θὰ εἶναι περισσό-

τερον ἢ ὀλιγότερον ἀνάλογος τὴν μεσημβρίαν καὶ ἡ διαφορὰ θὰ εἶναι ἀκόμη μεγαλειτέρα κατὰ τὸ μεσονύκτιον. Ποῖος, ἐπομένως, θὰ ἠδύνατο νὰ μεταβάλη διαρκῶς τὴν ποσότητα τοῦ φαρμάκου διὰ νὰ ἀνταποκρίνεται αὕτη διαρκῶς εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς καταστάσεως ; Ἀλλὰ καὶ πότε δύο ἰατροὶ ὀρίζουν ἀκριβῶς τὰ αὐτὰ φάρμακα διὰ τὴν αὐτὴν ἀσθενείαν ; Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ παραδοξότερον τῆς ἰατρικῆς μόδας.—Ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας ποῖαι εἶναι αἱ βάσεις ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι δυνατὸν νὰ στηριχθῶσιν αἱ ἐλπίδες θεραπείας διὰ τῶν φαρμάκων ;

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις Π. ΓΕΡΑΣΗ